

Prelato laiškas (2011 vasario mėn.)

„Būti arti Dievo – tai neišvengiamai drauge būti šalia kitų, artimų ir tolimų“. Tokia yra viena iš vasario mėnesio Prelato laiško išvadų.

2011-08-21

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Su didžiuliu džiaugsmu nesuskaičiuojama minia Bažnyčios vaikų ir kitų pasaulio žmonių sutikome žinią apie Dievo Tarno Jono

Pauliaus II beatifikaciją, kuri įvyks gegužės 1 d. Ši diena, liturginė šventojo Juozapo darbininko šventė, šiomet sutampa su Antruoju velykų Sekmadieniu, skirtu dieviškajam Gailestingumui, kuriam nepamirštamasis Pontifikas buvo taip pasišventęs, atminti.

Mąščiau, kad geriausia padėka Švenčiausiajai Trejybei už šią naują dovaną Bažnyčiai ir žmonijai yra su nauju įkvėpimu ir kupiniems džiaugsmo leisti šventumo keliu kasdienio gyvenimo sąlygomis, ko mus išmokė šv. Chosemarija ir ką savo apaštališkame laiške, skirtame naujam tūkstantmečiui, kaip pagrindinį iššūkį visiems krikščionims be išimties nurodė Jonas Paulius II., „Šis tobulumo idealas, – perspėjo, – neturi būti suprastas klaidingai, tarsi jam pasiekti reiktų gyventi nepaprastą gyvenimą, prieinamą vos keletui šventumo „genijų“. Yra galybė

*šventumo kelių, tinkamų kiekvieno pasauliui (...). Metas iš naujo visiems su tvirtu įsitikinimu pasiūlyti šį **aukštą kasdienio krikščioniško gyvenimo lygį**. Visas ekleziastinės bendruomenės ir krikščionių šeimų gyvenimas turi būti nukreiptas šia linkme“ [1]. Tą patį skelbė ir mūsų Tėvo kanonizacijos Bulėje, jį apibūdindamas kaip „kasdienio gyvenimo šventąjį“ [2].*

Apie šią neatidėliotiną būtinybę užsimenama ir ateinančių eilinių sekmadienių liturgijoje, kurioje skaitome šventojo Mato Evangelijos 5 skyrių. Prieš dvi dienas buvo skaitoma ištrauka apie aštuonis palaiminimus, kuriais prasideda Kalno pamokslas, o ateinančiais sekmadieniais išgirsime šio kvietimo į šventumą pasekmes, šventumo, kurį Viešpats visiems rodo, atskleisdamas, kaip jo mokymas veda į Įstatymo, kurį Dievas davė Mozei ant Sinajaus kalno, pilnatvę. Skyriaus pabaigoje

Jis apbendrina savo mokymą: „*Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas*“ [3].

Be Jėzaus Kristaus negalėtume siekti šio tikslo: *sine me nihil potestis facere* [4], pabrėžiama šventojo Jono Evangelijoje. Ir kiekvienas turi laisva valia atsiverti Šventosios Dvasios malonei, kuri mus ypač pasiekia per sakramentus, per jautrius ženklus, sukurtus Viešpaties gerumo ir išminties, kad Jis galėtų priartėti prie savo kūrinių. „**Dievas nėra tolimas Dievas, toks tolimas ir didingas, kad Jam nerūpėtų mūsų menkos bėdos, – sakė Benediktas XVI. – Jam rūpi ir smulkmenos, ir būtent todėl, kad Jis yra didis. O kadangi Jis didis, žmogaus siela, pats žmogus, sukurtas amžinosios meilės, nėra mažas: jis irgi yra didis ir vertas Jo meilės**“ [5]. Paskui, kalbėdamas apie dieviško šventumo baimę, minimą Senajame Testamente, Popiežius pridūrė, kad

nuo tos akimirkos, kai į žemę atėjo Mesijas, „**Dievo šventumas yra ne tik deginanti jėga, nuo kurios turime išsigandę trauktis – ji yra meilės jėga, todėl gryninančioji jėga, kuri visa gydo**“ [6].

Mergelės Marijos Apsivalymo šventė, kurią minime rytoj, vasario 2 d., kartu su Jėzaus Paaukojimu Šventykloje, mums buvo būtent apie būtinybę apsivalyti nuo nuodėmių; tai yra pirmas ir būtinas žingsnis norintiems eiti šventumo keliu. Ši Evangelijos scena primenama ketvirtojoje džiaugsmingoje Rožinio paslapyje, kurią šv. Chosemarija mus mokė apmąstyti, kviesdamas įsigilinti į šį Marijos gyvenimo tarpsnį. Prisiminkime: paminėjęs šventojo Luko pasakojimą, mūsų Tėvas rašo: „**Šikart tai tu, mano drauge, neši narvelį su balandžiais. Matai? Jinai — Nekalčiausioji, paklūsta Įstatymui, lyg būtų sutepta.**

Ar šis pavyzdys tavęs, paikas vaike,
nemoko vykdyti šventojo Dievo
Įstatymo, kad ir kokios reikėtų
asmeninės aukos?

Apsivalyti! Tau ir man, aišku, reikia
apsivalyti! Atgailauti, bet dar labiau
negu atgailos reikia Meilės. Meilės,
kuri sunaikintu mūsų sielos
netyrumą ir it ugnis dieviškomis
liepsnomis uždegtų menkas mūsų
širdis“ [7].

Prabėgo daugiau kaip dvidešimt
amžių nuo atperkančio Dievo Sūnaus
įsikūnijimo ir, deja, nuodėmė vis dar
yra pasaulyje. Nors Kristus ją
nugalėjo mirdamas ant Kryžiaus ir
šlovingai prisikeldamas, šių
neišmatuojamų Jo nuopelnų
įgyvendinimas priklauso ir nuo
mūsų: mes, kurie buvome sukurti
pagal Dievo paveikslą, turime
stengtis suvokti Atpirkėjo nuopelnus,
padėdami Jam įkūnyti atpirkimo
vaisius. Jis ypač laukia pagalbos tų,

kurie trokšta Juo sekti Jo Šventojoje Bažnyčioje, kuri yra visos žmonijos išganymo būdas ir įrankis. Ar stengiesi atsitraukti nuo tų dalykų, kurie tave atitolina nuo Dievo? Ar kasdien puoselėji užsidegimą užmegzti vis glaudesnę ryšį su Viešpačiu?

„Tad nuodėmės patirtis neturi mums sukelti abejonių dėl mūsų misijos. Žinoma, per nuodėmės mums gali būti sunku atpažinti Kristų. Todėl turime įveikti savo netobulumus, siekti apsivalymo, tačiau žinodami, kad Dievas mums nepažadėjo visiškos pergalės prieš blogį šiame gyvenime, o prašo mūsų kautis. Sufficit tibi gratia mea, „Gana tau mano malonės“ (2 Kor 12, 9), atsakė Dievas Pauliui, kuris meldė išlaisvinti nuo dyglio, kuris neleido jam išpuikti.

Dievo galia pasireiškia mūsų silpnumu ir mus skatina kovoti, grumtis su savo trūkumais, nors ir žinant, kad žemiškame gyvenime niekada iki galo nepasieksime pergalės. Gyvenantiems krikščionišką gyvenimą tenka vis pradėti iš naujo, kasdien atsinaujinti“ [8].

Veiksmingai kovosime su nuodėme ir jos pasekmėmis asmeniniame gyvenime, nuoširdžiai atgailaudami ir dažnai eidami išpažinties, be to, žinodami, kad šis dieviško gailestingumo sakramentas buvo įsteigtas mūsų Viešpaties ne tik sunkioms nuodėmėms atleisti, bet ir sustiprinti mūsų sieloms kautis su mūsų šventumo priešais. ***„Šitaip ta tikra prasme per mūsų silpnybes, o ne jų nepaisant, per mūsų, žmonių iš kūno ir kraujo, iš molio, gyvenimą, pasireiškia Kristus: per mūsų pastangas tapti geresniems, siekti tyros meilės, sutramdyti***

savanaudiškumą, besąlygiškai atsiduoti kitiems, savo gyvenimą paverčiant nuolatine tarnyste“ [9].

Prieš keletą metų, tapęs Pontifiku, Benediktas XVI mus perspėjo dėl dažnos šiais laikais pagundos: klaidingai manyti, jog „laisvė atsisakyti [Dievo], nusileisti į nuodėmės tamsumas ir gyventi vien savo protu yra žmogaus esybė, kad tik taip galima iš esmės ir iš gelmių mėgautis tikru žmogišku gyvenimu ir būti pačiais savimi. Jog dėl šios laisvės turime atsisukti net prieš Dievą, kad galėtume pasijusti pačiais savimi. Trumpai tariant, – sakė Popiežius, – manome, kad blogis iš esmės yra gėris, kad mums jis reikalingas, bent jau šiek tiek, kad pajustumė gyvenimo pilnatvę“ [10].

Kad toks mąstymas yra klaidingas – nors taip kartais mąsto ir žmonės, trokštantys vykdyti Dievo valią –

tampa akivaizdu vien pažvelgus, kokiame pasaulyje gyvename. Todėl šventasis Tėvas pabrėžė: „**Matome, kad taip nėra, tai yra, kad blogis visada nuodija, neišaukština žmogaus, o jį nusmukdo ir pažemina. Jis jo nepadaro kilnesnio, tyresnio ir turtingesnio, tik sužeidžia ir sumenkina**“ [11].

Šiame kontekste ypatingą prasmę įgauna vasario 11 d. minima liturginė Lurdo Švenčiausiosios Mergelės šventė. Tame Pirėnų kalnų kampelyje, daugelį kartų apsireiškusi mergaitei ir įsakiusi melstis bei raginti kitus melstis už nusidėjėlius, Šventoji Marija atskleidė savo tapatybę: *Aš esu Nekaltasis Prasidėjimas*; tai yra ta, kuri buvo apsaugota nuo gimtosios ir asmeninės nuodėmės šešėlio nuo pat jos pradėjimo akimirkos, kad būtų verta tapti Dievo Motina. Melskime šios didžios mūsų pagalbininkės, kad ji į mus žvelgtų su gailestingumu, kad

pasauliui, kuriam taip reikia
atpirkimo, pažertų
nesuskaičiuojamas savo Sūnaus
malones.

Užsibrėžęs visada gyventi Dievo
malonėje krikščionis neatitolsta nuo
savo brolių – žmonių. Priešingai, jis
tampa jautresnis dvasiniams ir
materialiems kitų poreikiams, turi
gerą širdį, sugeba užjausti ir dėl
kiekvieno aukotis. Būti arti Dievo –
tai neišvengiamai drauge būti šalia
kitų, artimų ir tolimų. **„Tą regime
Marijoje. Ji visiškai susivienijusi su
Dievu ir būtent todėl yra tokia
artima žmonėms. Todėl ji gali būti
Motina, teikianti pagūdą ir
pagalbą, Motina, į kurią ištikus
bėdai galime išdrįsti kreiptis mes,
silpnieji ir nusidėję, nes Ji viską
supranta ir visiems yra atvira
kuriamojo gėrio jėga“** [12].

Šie apmąstymai mums gali padėti
labiau ir geriau išnaudoti malones,

kurias, kaip tikimės, Mergelė mums
gausiai suteiks baigiantis Marijos
metams. Praeis ir vasario 14 d., kurią
minime dvi Viešpaties veikimo Opus
Dei istorijoje sukaktis: pirmąją Jis
atskleidė šv. Chosemarijai, kad Opus
Dei skirtas ir moterims, o antrąją
parodė, kaip išventinti pirmuosius
Opus Dei kunigus. Pasiruoškime, kad
iš mūsų „*sugrudusios ir*
atgailaujančios“ [13] širdies sklistų
padėka Dievui už Jo malones, iš
širdies, kuri tapo tyra dėl priimamo
susitaikinimo sakramento.

Paklausykime šv. Chosemarijos
patarimo: „***Prašyk Jėzaus, kad***
dovanotų tau meilę kaip
apsivalymo laužą, kuriame degs
tavo vargas kūnas — tavo
vargšė širdis, atsikratydama visų
žemiškų vargų... Pašalinusi tave
patį, ji teprisipildo Jo. Prašyk, kad
Jis suteiktų tau radikalaus
pasibjaurėjimo viskuo, kas
lengvabūdiška, idant tave
***palaikytų tik Meilė*“ [14].**

Šį mėnesį minime keletą sukakčių.
Šiomis dienomis su amžina padėka
kelkime sielas į Viešpatį: *ut in
gratiarum semper actione maneamus!*
Mano dukra ir sūnau, galvok, kad
Opus Dei yra tavo ir kiekvieno iš
jūsų.

Artėja šventojo Juozapo šventė, labai
giliai įsišaknijusi Bažnyčioje ir Opus
Dei. Sekdami senu ir nauju
pamaldumu, itin daug dėmesio
skirkime septyniems sekmadieniams,
kuriuos krikščioniška tradicija skiria
ruošti šiai šventei. Prisimenu, mūsų
Tėvas, kiekvienais metais
pildydamas kišeninę užrašų knygutę,
manęs prašė jam užrašyti Šventojo
Patriarcho vargus ir džiaugsmus, kad
jis galėtų juos kiekvieną iš tų
sekmadienių apmąstyti. Taip jis
geriau pasiruošdavo šventei to, kurį
su begaline meile ir dėkingumu
vadino „***mano Tėvu ir Globėju, kurį
be galo myliu***“.

Su visais jumis keletui dienų ištrūkau į Briuselį. Ten išvien su mūsų Tėvu stebėjau, kaip tvirtai ir palaipsniui plečiasi Opus Dei. Pamaniau, jog taip ir turi būti su kiekvieno kasdieniniu atsiliepimu. Mus kviečiasi daugybė vietų: negalime likti abejingi priešais šias paskatas.

Melskimės tėvui Alvaro, kuris vasario 19 d. švęsdavo savo vardadienį. Gyvenimas jį visada ragindavo rūpintis visomis sielomis ir su šiuo užsidegimu jis bendravo su visais, su kuriais kalbėdavosi.

Vakar Šventasis Tėvas man suteikė audienciją. Ėjau su jumis visomis ir visais ir jam parodžiau, kad, kaip mus mokė mūsų Tėvas, trokštame gyventi *omnes cum Petro ad Iesum Mariam!* Jis mane patikino, kad iš širdies dėkoja už šią pagalbą. Suteikė palaiminimą visoms ir visiems. Kadangi jis tikisi mūsų visų pagalbos, gyvenkime skleisdami jo Mokymą,

susivieniję su juo ir jo intencijomis.
Karštai mylėkime Popiežių!

Prieš baigdamas vėl jus meldžiu, kad
nepamirštumėte mano intencijų ir
ypač už jas melstumėte Tyriausiąją
Mergelę, *Mater Pulchrae Dilectionis*,
Meilingąją Dievo Motiną.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2011 m. vasario 1 d.

[1] Jonas Paulius II, Apaštališkasis
laiškas *Novo Millennio ineunte*,
2001/01/06, nr. 31.

[2] Jonas Paulius II, *Litteræ decretales*
Chosemarijos Escrivos kanonizacijos
proga, 2002/10/06.

[3] Mt 5, 48.

[4] Jn 15, 5.

[5] Benedikas XVI, *In Cena Domini*
Mišių homilija, 2006/04/13.

[6] Ten pat.

[7] Šv. Chosemarija, *Šventasis Rožinis*,
IV džiaugsmo slepinys.

[8] Šv. Chosemarija, *Kai Kristus eina
pro šalį*, n. 114.

[9] Ten pat.

[10] Benediktas XVI, Nekaltojo
Mergelės prasidėjimo mišių homilija,
2005/12/08.

[11] Ten pat.

[12] Ten pat.

[13] Ps 50 [51] 19.

[14] Šv. Chosemarija, *Vaga*, n. 814.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2011-vasario-
men/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2011-vasario-men/) (2026-02-23)